

Louis (14) er en almindelig og pligtopfyldende dreng, som sammen med sin familie bestående af ham, hans mor og hans far, har bosat sig i et nydeligt parcelhus på hegnsvej 25. Nabokvarteret er pragtfuldt og husene står som perler på en snor, fredfyldt er det dog ikke.

Det er igen blevet den tid på året...

Far stormer rundt og råber op omkring blomster, vinduerne, døren og diverse farver som at huset burde iklædes.

...hvert år bliver der dømt en vinder af det mest prægtige og himmelskønne hus på hele hegnsvej. Det er 7'ene gang at familien er del af konkurrencen og de har endnu ikke fået anskaffet sig et trofæ.

Louis har nu trimmet hækken, vandet blomsterne og fjernet ukrudt, små blade og eventuelle småsten som havde samlet sig i revnerne mellem deres brosten.

Louis sætter igen et kryds. Han mangler stadig at sætte mange flere på den uendelige liste af pligter, og regner ikke med at bruge weekenden på meget andet. Idet Louis vandrer over mod malerspanden ved stakittet, lyder en nedladende kommentar fra deres nabo, som selv er i fuldt gang med skuresvampen

Far hører det og er hurtigt over ham med sine egne tilsvinende påpegelser. Sådan bliver de ved i nogen tid.

Louis bliver vækket af et skrig! Det er far som i indkørslen står skrækslagen og traumatiseret. Nogen har om natten været inde og pille ved forhaven...

Græsset er flere steder revet op, blomsterne er alle uden hoveder og hækkene er næsten uden blade.

Louis kigger på mens far rasende tramper rundt og ender i skuret. Med en voldsomt stor pælespade i hænderne marchere han nu over i naboens have, og med raske og faste tag, rykker han store klumper jord op. Louis står i baggrunden og ser hvordan naboen surt skubber til hans far. Slagsmålet bliver ved i længere tid og ender med at de hver især på bedste vis ødelægger hinandens haver.

Louis bryder efter nogen tid ind, da han ikke længere vil se de to naboer skændes omkring hvad der er hændt.

Han indrømmer at det var han selv der havde gjort det i nattens løb i håb om at far ville give op på projektet, så Louis kunne bruge sin weekend.

Far kigger på Louis og tilbage på hans nabo, som sidder i deres have, med en håndfuld græs i hænderne. Far rejser sig og går hen til Louis

armen om Louis, øjne rettet mod haven

Far: "hvorfor sagde du ikke noget?"

Louis: "du virkede så opsat på det med haven, at jeg ikke rigtig vidste hvordan jeg skulle få det sagt"

Far: "jeg troede godt du kunne li' at arbejde på haven med mig og mor, det er jeg ked af"

Louis: "jeg er ked af at jeg ødelagde vores have"

Far trasker hen til naboen og kigger lidt på haven som han har tortureret med hans pælespade. Naboen aflevere græsset han havde fået op og giver far hånden.